

המשנתן

שליא

דיבור

אהיה אדם ורק אחר-כך חייל!"

איך להרוג בצורה הטובה והיעילה ביותר. את כל הרגשות והזיכרונות, החיות מימים יפים יותר אני משאיר בצד. דרך אגב, אני בצנחנים.

את שואלת אם זה כדאי? כרגע אין לי תשובה, ימים יגידו.

שוב מכתב, אבל הפעם כאילו עברו ימים רבים. מלחמה התחוללה באמצע. מלחמה קשה — והיום מודיעים שהיא נגמרה. אם דאגתם לי במשך השבוע האחרון, היה זה ללא צורך. הייתי בעורף, בבסיס אי-שם, עדיין טירון.

מצב הרוח עגום, עכור, בגלל תוצאות אותה מלחמה אכזרית. אני מתרשם עדיין מהנצחונות הגדולים. אני אבל על המתים. הטובים מבין ידידי כבר אינם. רציתי להשתתף במלחמה הזאת. לא כדי להרוג או לרצוח, אלא כדי שאוכל לדעת שגם לי יד וחלק בהצלת קיומנו, שגם אני עושה משהו (המשך בעמוד 23)

* מלחמת ששת הימים

יחיד בו מועלה זיכרם. מה נשמע בבית הרחוק? אני נורא מתגעגע. יש לי רצון לשוב, לחטט במקרר, לעבוד בכותנה. בקיצור, לחזור אליכם. אבל ישנם דברים שצריך לעשותם — לכן אני כאן.

כאן כרגיל אין חדש. התורף מתקרב ואנו ב"בן" כמו אצל פלחים. רק כאן מרגישים באמת את חוויות הגשם. כאן אתה מרגיש מה משמעות יש למים. הלחאי שיירד מעט גשם, והכל יהיה ירוק בעיניי.

★ ★ ★

• דרך אגב,

אני בצנחנים

ביום ראשון זה אני הולך לצבא. כשיקבלו את המכתב ודאי כבר אהיה שם. לפחות שם לא צריך לחשוב, אלא רק לבצע. קשה לי להשלים שהמטרה היא ללמוד

זיכרון ובבית הורים שכולים. כליך הייתי רוצה להכירם.

★ ★ ★

• שכחו את

הנופלים

נורית, שלום. לומר את האמת, אני עכשיו במצברוח מזופה, לבדי בחדר. כולם בחזרות להג המחזור.

ולמה לא הצטרפתי? הם שכחו משום מה, החבריה והמנהלים שלהם מלמעלה, שהערב חל יום-הזיכרון. אני מוצא לנכון לקפץ לדדות שם על הבמה כבכל ערב רגיל. אני רואה בזה עוול לא ישוער. והאמיני לי, שאין לי כל רצון לעשות רושם, או לצאת מן הכלל. אבל לאחר כמה חודשים שאני עוסק בנושא עיזבון הבנים, אחטא למצפוני, אם לא אשתתף בעצמי ביום ה'

זוכרים אותם כגיבורים, כאלה שהיו מוכנים להקריב עצמם.

אנו חייבים להשתחרר מהרגש — אני יודע שזה קשה — ולבחון אובייקטיבית. לזכור למשל גם את דירי-אסין וכפר-קאסם. לזכור בזיונות של המלחמה.

אין זאת עדיין דיעה מוגדרת. יש בי מאי בק. מצבי סוער. אני עוצם את עיני וראשי מסתובב. אני רואה אותם מול עיני — ואולי לא הם ממש, אלא אותן איגרות, אותם מכתבים מופלאים לחבר או לחברה — ואני מרגיש כמוהם.

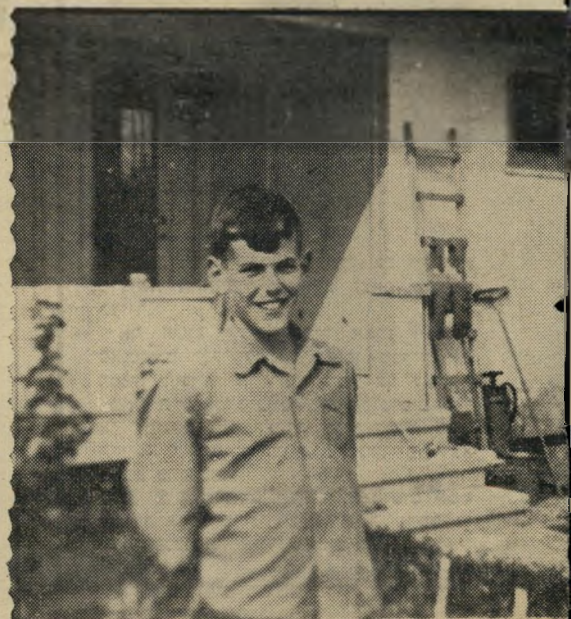
בתסיסת את מלחמת הקוממיות אני רוי אה סתירה בידיעה שהיו משתמטים, שהי נוער לא התייצב כולו. אלה הם דברים טיבעיים, בהיות האנשים בקשת-גונים רחי בה של מוצא, חינוך, מיסגרת-חיים והתי העולם נשען תמיד על המתנדבים. אין המונים נועזים. יש יחידים רבים מהם, טרי בים כליך, יכולים היו לתרום לארץ הזו. אבל הם נפלו וזיכרם מועלה רק ביום ה'

חייל לדוגמה

חניך מצטיין

ילד בקיבוץ